

Pastýřský list biskupa Vlastimila Kročila ke slavnosti Ježíše Krista Krále

V neděli 25. 11. 2018 slaví církev slavnost Ježíše Krista Krále, která tradičně připadá na poslední, tedy 34. neděli v liturgickém mezidobí. Při této příležitosti adresoval Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický věřícím Pastýřský list.

Milí diezezané, bratři a sestry v Kristu Ježíši, našem Pánu!

Obracím se na Vás všechny v závěru liturgického roku, tedy ještě předtím, než vstoupíme do adventní doby, která má být pro nás příhodným časem k duchovní přípravě na svátky Narození našeho Pána. Moudrost Církve, vyvěrající i z živoucí tradice nesčetných generací křesťanů, nám právě dnes staví před oči Ježíše Krista, jako Krále veškerenstva. Na něho bychom měli upřít svůj zrak, k němu bychom se měli obrátit!

Když se v dnešní době mluví o „králi“ či o „královské vládě“, může se to někomu zdát jako přežitek, avšak pojem Božího království patří k těm nejzákladnějším pojmům Ježíšova poselství. Koneckonců, jak dnes zaznívá v evangeliu, Ježíš sám o sobě říká a před Pilátem vyznává: „Ano, já jsem král“. Právě na tohoto Ježíše Krista Krále se vztahuje i starozákonní prorocství, kde se mluví o synu člověka přicházejícím s nebeskými oblaky, jemuž je „dána moc, sláva a království.., které nebude zničeno“. Vedle tohoto obrazu slávy, která náleží Kristu, můžeme vidět i obraz Ježíše pokorného a trpícího, starostlivého ne o to, jak nad druhými kralovat, ale jak své učedníky povýšit. V úryvku ze Zjevení svatého apoštola Jana má tudíž charakteristiku toho, který „nás miluje, který nás svou krví zbavil našich hříchů a udělal z nás královský národ a kněze Boha, svého Otce“. Tato hluboká myšlenka připomíná nejen všeobecné kněžství všech věřících křesťanů, ale pro nás všechny – kněze i laiky – se stává výzvou k jednoznačné odpovědi. Vzpomeňme, jak se kdysi zeptal Ježíš svých apoštolů: „A za koho mně vy pokládáte?“ Tím jakoby dal na srozuměnou, že to co je pro něj skutečně důležité, nejsou ani tak výpovědi ostatních lidí, ale moje osobní výpověď, moje víra!

Protože jsem mnohdy při různých příležitostech dotazován, čím lze přispět k tomu, aby právě ta naše víra byla pevnější a hlubší, dovolil bych si připomenout – vedle účasti na slavení Eucharistie, četby Písma svätého či modlitby svätého růžence – zcela specifickou a s tou dnešní slavností úzce související adoraci Nejsvětější Svätosti. Jak důležité je vzdávat a projevovat úctu Kristu Pánu přítomnému v eucharistickém chlebě, jak důležité je před ním pokleknout a vyznat víru a lásku, jak důležité je umět se zastavit a v tichosti s ním rozmlouvat. Mnoho světců nám toto dokazuje...!

Obyčejně se při adoraci před Nejsvětější Svátostí modlíme litanie k Božskému Srdci Páně a jednou z invokací je tato: „Srdce Ježíšovo, králi a střede všech srdcí; smiluj se nad námi!“ Vrchol úcty k Nejsvětější mu Srdci Ježíšovu je spojen se sv. Markétou Marií Alacoque, která žila ve druhé polovině 17. století. Její význam spatřuje Církev zvláště v tom, že právě jejím prostřednictvím a ve spojení s eucharistickou adorací se úcta k Božskému Srdci stala známou v celém světě.

Adorace Nejsvětější Svátosti a úcta k Božskému Srdci Páně byly i v naší českobudějovické diecézi hojně rozšířené. Jako velký ctitel vynikal i Boží služebník biskup Josef Hlouch, kterému leželo na srdci duchovní blaho „miliónu duší“. Za jakési období rozkvětu této úcty je však u nás možné považovat především druhou polovinu 19. století, kdy biskup Jan Valerián Jirsík zavedl tzv. „Osadní svátky“; šlo o celodenní adoraci v určité konkrétní farnosti, což následným střídáním v dalších farnostech a v průběhu roku znamenalo jakousi souvislou a stálou adoraci celé diecéze. V současné době se v některých farnostech tradice tohoto „Osadního svátku“ spojeného s adorací stále udržuje, avšak v naprosté většině farností již tento ryze eucharisticky den zcela zanikl. Přiznejme si s pokorou, že za současných podmínek je už tato tradice v naší diecézi neudržitelná, alespoň ne v takové podobě, jakou měla v 19. století. Považuji však za pastoračně důležité, abychom společnými silami soustředili pozornost a položili nový a svěží důraz na „první pátky v měsíci“.

Tímto pastýřským listem chci tedy povzbudit kněze v celé diecézi a vyzvat je, aby s počátkem nového liturgického roku pamatovali na tyto „první pátky v měsíci“ a snažili se konat alespoň hodinovou adoraci – třeba i tichou – před vystavenou Nejsvětější Svátostí, a to v čase, který – dle uvážení duchovního správce – může večerní mši svatou předcházet nebo jí následovat.

Chci povzbudit také vás věřící, abyste využili takovéto příležitosti i ke svátosti smíření a neváhali dojet z menší farnosti do té větší, tzv. kmenové farnosti. První pátky v měsíci by se tak mohly stát jakýmsi duchovním svátkem pro širší společenství věřících třeba i z několika farností, dnes již většinou vedených jen jedním jediným knězem. Nejen mše svátá, ale i zmíněná adorace před vystavenou Nejsvětější Svátostí vás posílí ve víře, pomůže vám snášet všechny strasti života a jsem přesvědčen, že tímto způsobem je možné si vyprosit mnoho dalších darů a milostí. V neposlední řadě je to tedy i vhodná příležitost k tomu, abychom při takové adoraci prosili za duchovní povolání pro naši diecézi. Bůh totiž není tak vzdálený, aby neslyšel, když k němu voláme. Náš Pán a Bůh, který se zjevil v Ježíši Kristu, je stále živý a má co říci na všechny naše životní situace, odpovídá na všechny naše otázky, třeba i ty nové a mnohdy provokující, pramenící z lidského pokroku a kultury. Stačí jen dobře naslouchat srdcem otevřeným a čistým, abychom jeho slovu porozuměli.

Svatý Jan Pavel II. jednou velmi výstižně definoval církev putující těmito slovy: „Církev není žádnou společností ani klubem dokonalých lidí, ale je společenstvím hříšníků usmířených s Kristem, za ním kráčejících i přes všechny svoje lidské slabosti“. Právě tyto lidské slabosti způsobují, že upadáme, klesáme či kolísáme ve věrnosti. Nikdy nás to však nesmí vést k beznaději či dokonce zoufalství, protože milost Ježíše Krista Krále je silnější a větší, než jakýkoliv hřích. Díky této milosti Krista Krále, můžeme vždy znova povstat a jako hříšníci usmíření s ním, můžeme pokračovat v cestě za ním až k tomu cíli, jímž je Boží království.

Na této cestě spolu s vámi, vám vyprošuji na přímluvu Panny Marie, která je velkou „Ženou Adventu“, hojnost vnitřní radosti, pokoje a Božího požehnání!

+ Vlastimil, biskup českobudějovický